

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w S. o zapłatę 10.402,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 25 kwietnia 2018 roku, a także kosztami procesu. Wskazał, że strony zawarły umowę usług doradczych, celem pozyskania funduszy do sfinansowania instalacji fotowoltaicznej. Dodał, że pozwana w wyniku działań powoda uzyskała dofinansowanie na instalację, w związku z czym dochodzi premii za sukces, powiększonej o VAT.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2018 roku Sąd orzekł o przekazaniu sprawy do tut. Sądu, a w dniu 26 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości. Podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania wskazując, że choć wniosek o dofinansowanie złożony przez powoda był wstępnie pozytywnie zaopiniowany, to konieczne było jego uzupełnienie, a do zawarcia umowy o dofinansowaniu wymagano uzupełnienia dokumentów i korekty, w związku z czym strony zawarły porozumienie o rozwiązaniu umowy, a powód zdecydował się zawrzeć kolejną umowę z innym, profesjonalnym podmiotem. Co więcej strony 10.03.2017r. za porozumieniem rozwiązały umowę.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 stycznia 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako wykonawca zawarł z pozwanym (...) z siedzibą w S. – jako zamawiającym - umowę usług doradczych w zakresie pozyskania środków finansowych, w szczególności pochodzących z funduszy Unii Europejskiej, w celu sfinansowania realizacji kompletnej instalacji fotowoltaicznej, w ramach programu operacyjnego na lata 2014 -2020.

Zgodnie z § 3 ust. 2 zamawiający miał dostarczyć w terminie do 31 stycznia 2017 roku komplet dokumentów niezbędnych do realizacji umowy.

Tytułem wynagrodzenia na rzecz powódki, strony ustaliły w § 4 umowy, kwotę 4000 zł netto tytułem opłaty wstępnej oraz 4000 zł opłaty z tytułu pozytywnej weryfikacji formalnej wniosku powiększone o podatek VAT.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt c umowy premia za sukces w wysokości 20% wartości otrzymanej dotacji miała być płatna w przypadku pozytywnego rozparzenia wniosku i przyznania dofinansowania. Nadto ustalono, że jeśli pozwany otrzyma dofinansowanie, a powód będzie również realizował inwestycję to premia za sukces się nie należy.

Po podpisaniu umowy pozwany uiszczył na rzecz powoda 4000 zł tytułem wynagrodzenia wraz z podatkiem Vat.

Dowód:

- umowa usług doradczych z dnia 26 stycznia 2017 roku, k. 39-40, 63.

- zeznania świadka Z. J., k. 159-160.

Tego samego dnia strony zawarły również drugą umowę na kompleksowe wykonanie instalacji fotowoltaicznej przez powoda na rzecz pozwanego. Inwestycja miała być zrealizowana ze środków zewnętrznych, pozyskanych z funduszy Unii Europejskiej.

Porozumieniem z dnia 29 grudnia 2017r. strony rozwiązały powyższą umowę na kompleksowe wykonanie instalacji fotowoltaicznej. Powód jednak w dalszym ciągu deklaruje wobec pozwanego wolę jej wykonania, mimo braku umowy pisemnej.

Dowód:

- umowa na wykonanie instalacji fotowoltaicznej, k. 61.
- rozwiązanie umowy, k. 62.

Aneks nr (...) z dnia 8 lutego 2017r. do umowy o usługi doradcze, strony ustaliły, że premia za sukces nie zostanie naliczona, jeżeli oferta powoda na wykonanie instalacji nie będzie spełniała warunków formalnych lub nie będzie mogła być przyjęta z przyczyn niezależnych od zamawiającego.

Dowód:

- aneks nr (...) do umowy z dnia 26 stycznia 2017 roku, k. 64,
- zeznania świadka Z. J., k. 159-160.

Pod koniec lutego 2017r. strony aneksem nr (...) do umowy o usługi doradcze, dokonały zmiany umowy w ten sposób, że zakres przedmiotowej umowy miał obejmować jedynie przygotowanie dokumentacji aplikacyjnej przez powoda na rzecz pozwanego.

Nadto wprowadzono zmianę § 4 ust. 1 pkt c obniżając premię za sukces do 5%, w przypadku pozytywnego rozpoznania wniosku i przyznania dofinansowania, niezależnie od faktu i daty podpisania umowy dotacyjnej. Pozostałe postanowienie umowy w zakresie premii za sukces, w tym ustalone aneksem nr (...), nie uległy zmianie.

Dowód:

- aneks nr (...) do umowy z dnia 26 stycznia 2017 roku, k. 41-42.
- zeznania świadka Z. J., k. 159-160.

Powód przygotował wniosek o dofinansowanie w imieniu pozwanego i złożył go pod koniec lutego 2017r. w (...) w S., celem rozpoznania.

Następnie w dniu 10 marca 2017r. przedstawiciele powoda zwrócili się do pozwanego z prośbą o zgodne rozwiązanie łączonej ich umowy o usługi doradcze. Pozwany zgodził się i w tym dniu strony rozwiązały łączącą jej umowę. Po rozwiązaniu umowy, powód zobowiązał się do ewentualnego uzupełnienia wniosku o dofinansowanie jeśli będzie taka konieczność.

Dowód:

- rozwiązanie umowy, k. 66,
- zeznania świadka Z. J., k. 159-160.

Następnie w kwietniu 2017r. urząd rozpoznający wniosek, wezwał pozwanego do jego uzupełnienia. Pozwany zgodnie z zapewnieniem powoda, zwrócił się do niego o pomoc w tym zakresie. Powód pomógł pozwanemu w uzupełnieniu wniosku.

Dowód:

- zeznania świadka Z. J., k. 159-160.

Ostatecznie po korektach, wniosek spełniał warunki formalne, jednakże jego sformułowania uniemożliwiały pozwanemu odprowadzania nadwyżki wyprodukowanej energii do sieci, co wiązałoby się dla pozwanego ze stratą ok. 2000 zł miesięcznie.

Dowód:

- zeznania świadka R. S., k. 158-159, 162.

Pismem z dnia 12 marca 2018r. (...) (...) 2014-2020, poinformowała, o pozytywnej ocenie projektu zgodnie z wnioskiem złożonym 2.01.2018r. i przyznaniu dofinansowania w wysokości 169150 zł.

Nadto wezwano pozwanego do uzupełnienia dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy o dofinansowanie. Pozwany próbował uzyskać w tym zakresie pomoc od powoda, jednakże powód nie podjął kontaktu. Pozwany zawarł więc ze Spółką Centrum (...), reprezentowaną przez R. S., umowę o kompleksową obsługę i rozliczenie projektu.

Dowód:

- pismo z 12.03.2018r., k. 67

- zeznania świadka R. S., k 158-159.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powództwo okazało się nieuzasadnione w całości.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia była umowa łącząca strony z dnia 26.01.2017r. w zakresie usług doradczych, przygotowanie wniosku o dofinansowanie instalacji fotowoltaicznej, w tym korektę dokumentacji na każdym etapie oceny wniosku. Umowa ta miała więc charakter umowy o świadczenie usług uregulowanej w art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

W sprawie niesporne pozostawało zawarcie między stronami umowy z 26.01.2017r., aneksów do umowy, jak i zgodne rozwiązanie umowy w dniu 10.03.2017r.

Spór między stronami dotyczył domniemanego obowiązywania umowy w całości mimo jej pisemnego rozwiązania, prawidłowego wywiązania się pozwanej z obowiązku nałożonego umową z 26.01.2017r. i możliwości dochodzenia roszczeń z rozwiązanej umowy.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego strony istotnie łączyła umowa z dnia 26.01.2017r. zobowiązująca powoda do świadczenia usług doradczych oraz przygotowania wniosku o dofinansowanie. Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, nie kwestionowanych przez powoda, wynikało również jednoznacznie, że umowa została rozwiązana w dniu 10.03.2017r., a tym samym niewątpliwie przestała w tym dniu obowiązywać strony. Co więcej z przesłuchania pozwanego wynikało, że nastąpiło to na prośbę samego powoda, który chciał „całkowicie wycofać się z umowy”, aby nie łączono go nigdy z pozwanym jako składającego wniosek i wykonawcą instalacji fotowoltaicznej. Nie wątpliwie więc skoro to sam powód, z własnej inicjatywy, w ramach przemyślanej strategii prowadzonego przedsiębiorstwa, postanowił zerwać kontrakt, nie sposób uznać, aby jego obecna postawa procesowa mogła uzasadniać wolę uchylecia się od tak złożonego oświadczenia woli. Stanowisko powoda, wyartykułowane zresztą dopiero na ostatniej rozprawie, jakoby wolą stron było kontynuowanie umowy mimo jej rozwiązania, nie znajdowała oparcia w materiale dowodowym. Z przesłuchania pozwanego – które nie było kwestionowane przez powoda – wynikało, że po rozwiązaniu umowy strony nie prowadziły żadnych rozmów, czy ustaleń pisemnych lub ustnych, co do rzeczywistego kontynuowania umowy. Jedynym ustaleniem między stronami było to, że powód mimo rozwiązanie umowy, w razie zaistnienia takiej konieczności, wniesie poprawki do wniosku. Ani z twierdzeń powoda, ani pozwanego, jak i z żadnego innego dowodu, nie wynikało zaś aby istniała wola stron co do kontynuowania umowy

w kształcie nadanym jej w dniu 26.01.2017r. z dalszymi aneksami. Tym samym zdaniem sądu, po zgodnym pisemnym rozwiązaniu umowy, stron nie wiązała już żadna umowa, zaś powód jednostronnie zobowiązał się wobec pozwanego do wniesienia ewentualnych poprawek do wniosku.

Nadto pozwany wskazywał, że dokonał na rzecz powoda zapłaty dalszych 4000zł, uznając jedynie, że ostatecznie powód złożył wniosek. Pozwany więc nie kierował się treścią umowy, która zobowiązywała go do zapłaty dopiero po pozytywnej weryfikacji wniosku. Zapłata bowiem nastąpiła ponad miesiąc przed tym jak pozwany dowiedział się o ostatecznym przyjęciu wniosku i udzieleniu dofinansowania. Wynikała więc ona z dobrowolnej zapłaty za poprawki wniesione po rozwiązaniu umowy.

Nadto zdaniem sądu nie można było w sprawie mówić również o nieważności takiego rozwiązania umowy, ani w kontekście art. 83 kc, ani art. 58 kc. Po pierwsze z przesłuchania pozwanego wynikało, że propozycja rozwiązania umowy, zaskoczyła pozwanego, który „nie rozumiał o co chodzi”. Wiedział wyłącznie, że powód chce się wycofać, aby nie wiążano powoda z pozwanym, w kontekście składania wniosku i wykonania instalacji. Wynika z tego, że pozwany nie zamierzał zawrzeć czynności dla pozor, lecz istotnie miała ona wywołać skutek rozwiązujący, zgodny z treścią tej czynności. Po drugie zdaniem sądu rozwiązanie umowy nie mogło również obecnym przepisom prawa np. o zamówieniach publicznych, w szczególności w zakresie art. 24 ustawy Prawo zamówień publicznych. Rozwiązanie umowy nie zmierzało bowiem do wywołania skutku sprzecznego z ustawą (z zakazami co do wykonawców) lecz miało na celu niejako sanowanie ewentualnego wykluczenia z tego kręgu. Jednakże ewentualne istnienie ustnego porozumienia w zakresie obowiązywania umowy z dnia 26.01.2017r., mimo jej pisemnego rozwiązania, niewątpliwie nosiłoby już cechy zmierzające do obejścia przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych (w tym art. 24 tej ustawy), jako mające ukryć dalsze pełne współdziałanie stron. Wówczas należałoby uznać je za nieważne na podstawie art. 58 kc.

Co więcej, nawet gdyby przyjąć, że mimo rozwiązania, umowa nadal obowiązywała, to i tak ziściły się przesłanki wyłączające wypłatę premii za sukces. Jak wynikało bowiem z treści aneksu (...) (zawartego kiedy to w umowie istniał jeszcze zapis dotyczący braku zapłaty premii w razie wykonania instalacji przez powoda) premia za sukces nie była należna jeśli oferta powoda nie będzie spełniała warunków formalnych lub nie będzie mogła być przyjęta z przyczyn niezależnych od pozwanego. Jak wynikało z jednoznacznych zeznań pozwanego – również w tym zakresie nie podważanych przez powoda – taka zmiana umowy dotyczyła oferty powoda na wykonanie instalacji fotowoltaicznej. Strony postanowiły więc, że premia za sukces nie będzie należna albo gdy powód będzie wykonywał instalację, albo gdy nie będzie jej wykonywał z uwagi na niespełnienie warunków formalnych oferty lub oferta na wykonanie nie będzie mogła być przyjęta z przyczyn niezależnych od pozwanego. Taka zaś sytuacja niewątpliwie miała miejsce w sprawie, gdyż powód – mimo swoich zapewnień względem pozwanego – ostatecznie w ogóle nie złożył oferty na wykonanie instalacji fotowoltaicznej. Niewątpliwie więc jego oferta nie mogła być przyjęta przez pozwanego z przyczyn oczywistych i niezależnych. Takie rozumienie aneksu nr (...) nie tylko nie było podważane przez powoda, lecz również wynikało wyraźnie z treści i systematyki umowy. Zwrot „oferta (...) sp. z o.o.”, mógł odnosić się jedynie do oferty na wykonanie instalacji. Powód bowiem umową nie był zobowiązany czy uprawniony do składania żadnej innej „oferty”, której pozwany mógłby nie przyjąć. Już więc z tej przyczyny – tj. pozwany nie mógł przyjąć oferty powoda na wykonanie – premia za sukces nie była należna.

Dodatkowo jak ustalono wniosek o dofinansowanie został złożony przez powoda pod koniec lutego 2017r., jednakże – już po rozwiązaniu umowy - okazał się on niekompletny i celem jego przyjęcia przez urząd, konieczne było uzupełnienie. Tym samym na chwilę gdy umowa jeszcze obowiązywała, a także na dzień jej rozwiązania wniosek nie nadawał się do pozytywnego rozpoznania i przyznania dofinansowania. Jak bowiem wynikało jednoznacznie z pisma urzędu, informującego o przyznaniu dofinansowania, ostatecznie wniosek pozwanego został złożony dopiero 2.01.2018r., a więc bez wątpienia już po rozwiązaniu umowy z 26.01.2017r. Skoro więc w chwili obowiązywania umowy powód nie złożył wniosku, który nadawałby się do pozytywnego rozpoznania, nie zostały spełnione przesłanki do przyznania premii za sukces.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.